

Aaro Tuhkanen 20

HIIRI ETSIVÄ

JA KADONNEIDEN RUBININ EN
ARVOITUS

Hiirimaa

Hiirimaassa asuu nimensä mukaisesti hiiriä. Siellä on monta kaupunkia ja merellä on sen niminen saari kuin : Haukisaari. Yhdessä kaupungissa on hiiri etsivä nimeltään Keksi. Hän asuu Toivolassa. Siellä vasta arvoituksia riittää ratkaistavaksi.

Henkilöt :

Keksi hiiri etsivä
Hänen turkki on valkoinen ja
hän rakastaa ratkaista arvoituksia.

Nöpis kultasepänliikkeen omistaja
Hän tykkää
kimaltavista jutuista, siksi hän
omistaa kultasepänliikkeen.

Julius rubiini korujen
putsaaja. Hänellä on rusetti
kaulassa ja hän on ollut jo neljä
vuotta töissä kultasepänliikkeessä.

Petteri korujen korjaaja
Jos kultasepänliikkeessä
menee esimerkiksi kaulakorun
nauha rikki niin Petteri korjaa
sen.

Piip kassaneiti
Hänellä on aina meikkiä
naamassa ja hän tykkää
auttaa muita.

Hiiri etsivä kadonneiden rubiinien arvoitus

Oli syksy. Tuuli puhalsi värikkäitä syksyn lehtiä maasta. Keksi istui etsivätoimistonsa pöydän ääressä mietiskellen.

Toivolassa oli tapahtunut kummia kun Nöpiksen kultasepäntoimiksesta oli varastettu kolme rubiinikoruja. Keksi päätti lähteä kultasepäntoimikseen etsimään, että löytyisikö sieltä mitään johtolankoja. Ulkona oli kylmää. Siksi hän pukeutuikin lämpimästi. Kun hän avasi kultasepäntoimiksen oven, niin Nöpis tuli hänen luokse.

- Nyt on jo varastettu seitsemän rubiinikoruja! Nöpis parkaisi.
- Kamalaa! Keksi huudahti.

Alakerrassa oli myymälä missä Piip työskenteli. Nyt hän ei ollut kuitenkaan paikalla, koska hän oli taukotilassa. Keksi meni kassan taakse. Hän avasi yhden laatikon. Siellä oli puoliksi syöty päärynä, avaimet ja kirjekuori. Mutta sitten Keksi kuuli, että Piip oli tulossa vihellelleen. Keksi ehti juuri ja juuri livahtaa pois kassan takaa ennen kuin Piip tuli kassalle. Hän päätti lähteä toiseen kerrokseen. Keksi meni hissillä ylös. Hän oli juuri menossa Juliusin huoneeseen, mutta Julius tuli ovella vastaan.

- minä olen menossa hakemaan minun eväitä kotoontani, kun unohdin ne, mutta mitäs sinä täällä teet? Julius kysyi?
- ööö, öööö, minä tulinkin siivoamaan, teen sitä etsivän työn lisäksi, Keksi sanoi.
- tule vaan, Julius sanoi, ja lähti kohti hissiä. Keksi avasi oven ja laittoi valot päälle. Huoneessa oli yksi työpöytä, yksi tuoli, liinoja ja pensseleitä. Työpöydässä oli laatikosto. Siellä oli vesipullo ja yksi liina. Keksi vaan ihmetteli että eikö vesipullo ole eväskassissa. No ei siinä varmaan mitään ihmeellistä ole, Keksi ajatteli.

Samalla hän sammutti valot kun lähti Juliuksen huoneesta.

Ekana Keksi kuunteli, kuuluiko Petterin huoneesta ääntä, ettei siellä ollut ketään. Kun hän ei kuullut mitään, hän raotti ovea. Huoneessa ei ollut ketään mutta siellä oli hämärää. Hän ajatteli mielummin käyttää taskulamppua, ettei kukaan huomaisi että hän olisi siellä. Keksi laittoi myös huoneen oven kiinni. Välillä valokeila osui työkalupakkiin, työpöytään ja tuoliin. Laatikkoa hän ei ehtinyt avata kun hän kuuli oven narinan. Hän meni äkkiä hyllyn taakse ja sammutti taskulampun. Huoneessa oli myös joku toinen kun hän. Mutta oliko hän kenties koruvaras vai ihan joku toinen hiiri. Hän kuuli kun joku avasi laatikon ja sulki sen. Sitten hän lähti pois huoneesta ja sulki samalla oven.

Keksi uskaltautui laittaa taskulampun päälle ja tulla pois hyllyn takaa. Huoneessa ei toisiaankaan ollut ketään muuta enään kuin Keksi. Hän avasi laatikon minne se oli ehkä laittanut jotain. Siellä oli kirjekuori.

- keneltäköhän tämä on? Ihmetteli Keksi.

Keksi lähti käymään etsivätoimistossa. Hän otti reppunsa ja pakkasi voileivän ja kiikarit. Sitten hän lähti ulos.

Ulkona oli hämärää, katulamputkin oli syttyneet päälle.

Hän meni kultasepäntiikkeen edessä olevan puskan taakse vakoilemaan, että tulisiko koruvaras tänäyönä varastamaan lisää koruja. Jos ei, niin varas toimii päivisin.

Keksi katsoi kiikareillaan ja haukkasi voileivästänsä palasen.

Hän ei kuullut muuta kuin lintujen viserrystä ja tuulen huminaa.

Keksi meinasi välillä nukahtaa ja nipisteli itseään, että pysyisi hereillä.

Aamu alkoi koittaa.

- No, varas ei tainnut käydä tällä kertaa varastamassa koruja, Keksi tokaisi.

Nöpis tallusti Keksin luo.

- oletko ollut yöllä vakoilemassa, Nöpis kysyi.

- olen, mistä sinä niin päättelit? Kysyi Keksi.

- silmistäsi ja kävely tavasta, Nöpis sanoi.

- minä olen itse aamulenkillä ennen kun avaan liikkeeni, Nöpis totesi.

Keksi jatkoi tallusteluaan puoliunessa. Kun hän oli etsivätoimistolla, hänen puhelin soi. Soittaja oli Nöpis.

- minun liikkeestä on varastettu jo yhdeksän rubiinikorua! Nöpis huudahti.

- Selvä! Tulossa! Keksi huudahti, ja painoi luria.

Matkalla keksi ajatteli että koruvaras ei varastanut yöllä, vaan päivällä. Kun hän oli perillä, niin kultasepänliike oli auki. Keksi pyysi Nöpiä kutsumaan kaikki liikkeessä työskentelevät myymälän seinän eteen riviin. Hetki kesti kun kaikki seisoivat rivissä lukuunottamatta Keksiä.

- no niin, Keksi aloitti keskustelun.

- olen päätenyt siihen että, joku kultasepänliikkeessä työskentevä on varastanut rubiini korut.

- Koska, kun olin yöllä vakoilemassa niin en nähnyt kenenkään tulevan kultasepänliikkeeseen, Keksi sanoi.

- Yhtenä päivänä minä näin kassalla kirjekuoren ja Petterin huoneessa kävi joku kun olin siellä, ja se joka kävi petterin huoneessa oli Piip, Keksi sanoi.

- Minäkö muka varastaisin kultasepänliikkeestä? Piip ihmetteli.

- Et, mutta Petterin laatikossa oli samanlainen kirjekuori, Keksi vastasi.

- Se ei kuulu teille! Piip kivahti.

- Meidän on tiedettävä, Nöpis sanoi.

- Okei, minä kerron jos on kerran pakko, Piip huokaisi ja aloitti.

- Minä olin saanut Petteriltä kirjeen, siinä luki että ” Moi Piip, mentäisiinkö ylihuomenna elokuvateatteriin? T: Petteri ” .

Piip repäisi kirjekuoren auki. Siinä luki juuri se mitä Piip oli sanonutkin.

- Minä vein Petterille kirjeen, mutta kun hän ei ollut huoneessa, niin minä sujautin kirjeen laatikkoon ja menin takaisin ala kerrokseen, minä ja muut työntekijät ollaan saatu Petteriltä kirjekuoria, Piip sanoi.

- Mutta, missä Petteri oli käymässä? Keksi kysyi.

- No... minä olin... tuota, tuota... Petteri sopersi.

- Kerro jo, Nöpis sanoi.

- Kun minä olin tullut eilen polkupyörällä kultasepäntiikkeeseen, niin pyörä löystynyt. Minä kiristin sen kun mullahan on työkaluja mukana kun olen korujen korjaaja, niin sitten työkaluihin tuli aika paljon öljyä niin olin silloin putsaamassa niitä, ettei korut mene aivan öljyyn, ja muutenkin minä tykkään että minun työkaluni ovat puhtaat, Petteri sanoi.

- Eli se tarkoittaa että koruvaras on, Julius! Keksi huudahti ja osoitti Juliusta.

Kaikki katsoivat Juliusta, joka oli kiukusta kirkkaan punainen kuin tomaatti.

- No voi lentävät juustot! Minäkö muka varas! Julius huusi raivosta punaisena.

- Kun sinä sanoit minulle että sinä käyt hakemassa eväitä kotoon- ta, mutta sinulla oli jo vesipullo laatikossa. Keksi totesi.

- ja kun sinä lähdet täältä toisiksi viimeisenä ja Nöpis on silloin työhuoneessa, niin silloin sinä otat lähtiessäsi rubiinikorut, Keksi sanoi.

- Okei, minä varastin ne korut, mutta oli pakko, Julius myönsi.

- Koska minä halusin kostaa Nöpikselle, kun hän on kaikki nämä vuodet arvostellut minun putsamia koruja, Julius tokaisi.

- Anteeksi, Julius, kun olen arvostellut sinun putsamia koruja, minä taidan välillä olla niin tarkka, vaikka kun ne korut ovatkin ihan hyvin putsattu, Nöpis sanoi.

- Saat anteeksi, Julius vastasi.

- Enhän minä joudu vankilaan, minä en ois halunnut varastaa, mutta minulle tuli sellainen tunne että tekisi mieli kostaa,

Julius sanoi.

- Et joudu, mutta sinun täytyy palauttaa rubiinikorut ja jos tulee tällaisia tilanteita, niin pitäisi kertoa että harmittaa, Keksi sanoi.

- Nyt kaikki on taas ennallaan, Nöpis henkäisi.

- Kiitos että ratkaisit tämän rikoksen, Nöpis sanoi.

- Ole hyvä, Keksi vastasi.

Nyt Toivolassa on kaikki taas ennallaan. Kimalaiset surisivat niityillä ja linnut visersivät puissa. Keksi istui etsivätoimistossa tyytyväisen näköisenä. Hän oli iloinen kun rubiinien arvoitus oli ratkaistu.

